

V tom bordelu byly pochopitelně prostitutky, sice jen čtyři, ale pěkné. Všechny se mi líbily a díval jsem se pořád z okna, abych je viděl, když někam šly. Zvláště jedna byla pěkná, do ní jsem byl zamilovaný. A přestože jsem leckde slyšel různé řeči o těch vyvrhelích společnosti, o těch nemravách, byl jsem jimi čím dál více přitahován a zvědavě jsem si je prohlížel, hledaje, co zvláštního a ďábelského na nich uvidím. Neviděl jsem však nic. Jen mne vzrušovaly. Ta, která se mi nejvíce líbila a o níž jsem před usnutím snil, představuje si nejdráždivější situace, se jednou na mne usmála. Tehdy jsem se rozhodl, že až trochu dospěji, ušetřím si na ni. A splnilo se mi to.

Teď přeskočím pár let. Když mi bylo kolem patnácti, ona stále dělala své řemeslo a pořád byla pěkná. Nádherné, pevné nohy, dokonalý zadek, vzrušující přisprostlou tvář, vlasy černé jako uhlí. Měl jsem trému a dvakrát jsem to vzdal; čekal na ni, ale když šla, neměl jsem odvalu a nechal ji projít kolem sebe. Srdce mi bušilo až v krku: stud, strach, tréma a lačný chtíč. Až jednoho dne, stál jsem zase na chodníku a čekal, netrpělivý a rozrušený. Konečně šla. Pokročil jsem jí vstříc, ona se zastavila a ležérně řekla: „Copak chceš?“ Myslím, že jsem ze sebe vypravil přiškrceně: „Já bych...“ Dál už jsem se nedostal. „Tak pojď!“ odpověděla. Vedla mne o dvě ulice dál, do starého tmavého baráku. Šli jsme po úzkých, vrzajících schodech do prvního patra. V domě všechno páchlo a bylo odporné: špína, moč, zatuchlý vzduch. Otevřela jedny dveře a ocitli jsme se v malé místnosti. Bylo to děsivé prostředí: tma, na stropě slabá žárovka, podělaná od much, stůl, dvě židle a kanape. To bylo vše. I tady páchla špína a nečistota. Uprostřed místnosti stál kýbl na použité prezervativy. Sedla si na kanape a chvíli mě zkoumavě pozorovala. Tvářil jsem se asi ohromně pitomě a pro ni to musel být pohled pro bohy: pubertální kluk, nesmělý, zajímavý se, plný lačnosti i studu. Řekla, abych si sundal kalhoty a nasadil si prezervativ. Poslušně jsem to učinil, podoben stroji a tolik stroji nepodoben. Byl to významný okamžik mého rozdychtěného, nezralého života, a tak jsem jej také

prožíval. Budu-li popisovat s určitými podrobnostmi následující děj, není to ze záliby v nechutných detailech a popisnosti, ale z přesvědčení, že každé slovo, každé gesto a každá maličkost se tu proměňují v neklamnou výpověď. Prozrazují rozhodně více, než by dokázal pokus o popis oné – „hluboké vnitřní duševní procedury“.

Ona sama si sundala sukni, ale blůzičku a svetr si nechala. S neobratností směšnou a dojemnou jsem k ní ulehl. Poté zkontrolovala ještě, zda mám správně nasazenou ochranu. Pak rozevřela nohy. Nesměle jsem pípнул, že bych rád viděl ňadra. Zavrtěla hlavou, že ne, a pronesla svým způsobem nádhernou větu: „To je jen pro mého chlapce.“ Nyní jsem usiloval o to hlavní: vniknout dovnitř, do středu toho žádoucího a hříšného těla, po němž jsem tolik toužil. Pomáhala mi rukou, ale nešlo to. Nevzrušena, byla vlastně nechtěně nepřístupná. Coitus nebyl možný, neboť nebyly splněny základní předpoklady: erekce penisu muže a lubrikace vagíny. Dostal jsem se jen na krajíček, ale vzrušení bylo tak silné, že po několika minutách se dostavila ejakulace. Bylo jasné, že je ráda. Pocítila úlevu, že se zbavila toho dětinského nezralého pokusu, toho pubertálního „zákazníka“. Tak jsem prožil první ejaculatio praecox. Tím všechno skončilo. Prezervativ byl odhozen do kýblu, ona se oblékla a začala spěchat. Ve mně fakt a průběh první soulože – vlastně jen pokusu o soulož – vězel v mysli jako trn v těle a zafixoval se v komplex méněcennosti, ve fixní ideu, jež mne dlouho pak provázela životem. Měl jsem hrůzu z onoho předčasného výronu semene, které se vždy neodvratně dostavovalo. Na dlouhou dobu mne to mělo poznamenat.

Po vyličení toho, jak jsem se ve vší trapnosti poprvé „pomiloval“, musím se zmínit i o tom, co bylo tak typické a charakteristické pro jalovou dobu toho pubertálního věku, kdy masturbace má člověka ve svých spárech a nahrazuje mu plnohodnotný sexuální život. Masturbace byla totiž neodmyslitelnou součástí našeho klukovského života. Nevím, jaký by mělo smysl to zapírat.